

POSTANOWIENIE

22 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 22 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku K.P.

z udziałem A.M.

o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej A.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Rybniku

z 20 listopada 2024 r., II Ca 396/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz

wnioskodawcy kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych

tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami

w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po

upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia

uczestniczce postępowania do dnia zapłaty;

3. przyznaje i poleca wypłacić adw. A.B. przez Skarb Państwa

– Sąd Okręgowy w Rybniku kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta)

złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

wnioskodawcy z urzędu.

UZASADNIENIE

A.M., uczestniczka postępowania z wniosku K.P. o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie, wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Rybniku z 20 listopada 2024 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżąca zarzuciła, że wyrok został wydany w stanie nieważności postępowania, ponieważ w składzie sędziowskim zasiadały osoby powołane na urząd sędziego Sądu Okręgowego na wniosek KRS ukształtowanej w trybie przewidzianym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o KRS oraz niektórych innych ustaw, szczegółowo wyjaśniając swoje stanowisko w uzasadnieniu tego wniosku. Wskazała też na oczywistość podnoszonych zarzutów o charakterze materialnym i procesowym, nie precyzując jednak tego bliżej w uzasadnieniu wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

De lege lata w systemie prawnym istnieją tylko mechanizmy umożliwiające kwestionowanie udziału osób powołanych z udziałem KRS w kształcie ukonstytuowanym w 2018 r. na stanowiska sędziowskie *ex ante* w stosunku do wydania orzeczenia. Takimi narzędziami prawnymi są obecnie test niezawisłości (art. 42a Prawa o ustroju sądów powszechnych) oraz instytucja wyłączenia sędziego (art. 49 k.p.c.). Co do niewłaściwego zastosowania takich narzędzi w sprawie Skarżąca się nie odniosła, nie wskazała zaś należycie żadnych innych przyczyn umożliwiających rozważenie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zauważyć trzeba, że koncepcja Skarżącej rażąco narusza obowiązujący w Polsce porządek konstytucyjny, co wynika już z szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego, jak i – przede wszystkim - Trybunału Konstytucyjnego. Skarżąca jest zaś w sprawie reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, który winien Ją o tym poinformować. Działanie pełnomocnika wpisuje się zaś w pojawiającą się w przestrzeni publicznej narrację polityczną części sceny politycznej, co należy ocenić jako niedopuszczalne, zmierzające do kwestionowania fundamentów państwa polskiego.

Z racji, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawierał prawidłowo wskazanych podstaw kasacyjnych uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego oraz o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu rozstrzygnął zaś na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(M.M.)

[a.ł.]